

Evangelí del diumenge de la setmana XIII de durant l'any (A): prendre la creu

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XIII de durant l'any. “Tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, en veritat us dic que no quedarà sense recompensa”. El deixeble de Jesús que es lliura generosament està content. I acostuma a experimentar que els qui es beneficien de la seva

tasca el reben amb afecte i estima.

Evangelí (Mt 10, 37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi. Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà.

Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes. Qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos. I tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, en veritat us

dic que no quedarà sense recompensa.

Comentari

L'Evangelí segons sant Mateu conté cinc grans discursos de Jesús, com una al·lusió als cinc rotllos de la Llei de Moisès o Pentateuc. El segon sol anomenar-se *Discurs de la Missió*, perquè conté una sèrie d'instruccions del mestre per als que va enviar a les ciutats i llogarets a anunciar l'arribada imminent del Regne de Déu. Com diumenge passat, la litúrgia recull avui un fragment d'aquest discurs.

“Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi...” (v. 37). Les paraules de Jesús tenen un to molt exigent i demanen dels deixebles decisions fermes i generoses. Molt a propòsit, Jesús

contrasta el seguiment i l'evangelització amb aquelles dimensions de la persona més essencials i importants, com són la família i la pròpia vida.

El Papa Francesc explicava aquesta prioritat així: “L'afecte d'un pare, la tendresa d'una mare, la dolça amistat entre germans i germanes, tot i ser molt bons i legítims, no poden ser anteposats al Crist. No pas perquè ell ens vulgui sense cor i sense gratitud. És justament el contrari: la condició del deixeble exigeix una relació prioritària amb el mestre”[1]. Jesús no promou el rebuig o menyspreu als éssers estimats, sinó que il·lustra el valor radical i primordial que té l'amor a Déu i la recerca del bé de les ànimes, que és la manera millor d'estimar els altres.

“Qui no pren la seva creu i em segueix...” (v. 38). Sorprèn que Jesús parli de la creu als apòstols

justament després d'haver-los escollit a l'inici del seu ministeri a Galilea. No sabem què entendrien ells d'aquestes paraules pronunciades molt abans de la passió. En qualsevol cas, signifiquen que el deixeble es pot identificar amb el mestre; no sols perquè és enviat a anunciar l'Evangeli com ell, sinó també perquè es pot sacrificar pels altres, com va fer Jesús a la creu.

La idea de la creu produeix certa por natural i ens podria retreure de seguir més de prop el Senyor. És una por que es venç, però, si coneixem bé el sentit de la creu per a cadascú. Sant Gregori Magne ho aclaria així: “nosaltres podem carregar amb la creu de dues maneres: o bé dominant la nostra carn per mitjà de la sobrietat o bé fent nostres per compassió les necessitats del proïsme”[2].

Carregar amb la creu cada dia sol significar per a la majoria dels cristians aprendre a dominar les passions i gustos, sobretot per fer la vida més amable i grata als altres. Sant Josepmaria comentava: “Els veritables obstacles que et separen de Crist —la supèrbia, la sensualitat... —, se superen amb oració i penitència. I resar i mortificar-se també és ocupar-se dels altres i oblidar-se d'un mateix. Si vius així, veuràs com et desapareixen la major part dels contratemps”[3].

D'altra banda, Jesús no només parla de renúncia. També fa referència a la recompensa que obtenim quan el seguim de prop i quan cuidem els seus deixebles. Com també deia sant Josepmaria, “donar-se sincerament als altres és de tal eficàcia, que Déu ho premia amb una humilitat plena d'alegria”[4]. El deixeble de Jesús que es lliura generosament està content. I acostuma a experimentar que els qui

es beneficien de la seva tasca el reben amb afecte i estima. Fins i tot el petit gest d'oferir un got d'aigua al deixeble és realitzat com si se li oferís al mestre mateix. I per això, tampoc els gestos d'afecte cap als servidors del mestre no deixaran de ser recompensats per Déu.

[1] Francesc, *Àngelus*, 2 de juliol de 2017.

[2] Sant Gregori Magne, *Homiliae in Evangelii*, 57.

[3] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, estació X, n. 4.

[4] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 591.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xiii-de-durant-
lany-a-prendre-la-creu/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xiii-de-durant-lany-a-prendre-la-creu/) (15/03/2026)